

§ 4.

Indenrigsministeren bemyndiges til samtidig med nærværende Lovs Stadfæstelse at lade Lov af 9de April 1891 Nr. 69, ændret saaledes som Lov af 7de April 1899 Nr. 67 og nærværende Lov medføre det, optrykke og bekendtgøre som „Lov om Alderdomsunderstøttelse“.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I den efter Fremkomsten af Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet forløbne Tid har der jævnlig været rejst Krav om en Reform af Lovens Bestemmelser, der navnlig have givet sig Udslag i Fremsættelsen af forskellige private Lovforslag i saa Henseende, bl. a. i Samlingen 1899—1900; fra det Udvalg i Folketinget, der behandlede det paagældende Lovforslag, fremkom en meget udførlig Beretning, indeholdende det Udvalget forelagte Materiale, og i Beretningen fremsattes et Ønske om, at dette Materiale maatte blive Genstand for Drøftelse i Landets Kommuner. Dette skete, og efter at der i Samlingen 1900—01 atter i Folketinget var indbragt et privat Lovforslag om Ændring i Alderdomsunderstøttelsesloven, bleve samtlige Kommunalbestyrelses Udtalelser stillede til Raadighed for det af Folketinget til Behandling af Forslaget nedsatte Udvalg. I den af dette Udvalg under 14de Marts 1901 afgivne Betænkning (Rigsdagstid 1900—01, Till. B..Sp. 1609 fg.) udtales det, at de fra Landets Kommunalbestyrelser fremkomne Erklæringer ere et Udtryk for, at der endnu ikke har dannet sig nogen fast Opinion om den bestaaende Lovs Mangelfuldhed; og endnu mindre om, i hvilken Hovedretning en gennemgribende Reform burde gaa. Udvalget indstillede derfor til Tinget at vedtage et Forslag, der ikkun paa enkelte Punkter

ændrede den bestaaende Lov, men lod dens Hovedprincip urokket, og et saadant Forslag vedtoges af Folketinget den 27de Marts 1901. Forslaget naaede ikke at komme til Behandling i Landstinget forinden Samlingens Slutning.

Det foranstaaende Forslag er ganske overensstemmende med det af Folketinget saaledes i afvigte Samling vedtagne, bortset fra en Redaktionsændring i § 4.

I § 1 indføres forskellige Formildelser af den bestaaende Lovs Bestemmelser om Fattighjælp som Hindring for Opnaaelse af Alderdomsunderstøttelse; idet navnlig den Frist, i hvilken Fattighjælp ej maa være oppebaaren, nedsættes fra de sidste 10 til de sidste 5 Aar, hvorhos Hjælp, ydet til Sygebehandling, herunder Medicin og Hospitalsbehandling, ej skal hindre Opnaaelse af Alderdomsunderstøttelse.

I § 2 bestemmes det bl. a., at Indtægter, som Andrageren maatte have gennem privat Understøttelse, Livrente, Legat, Pension eller lignende, inden for et Beløb af tilsammen 100 Kr. aarlig, lades ude af Betragtning ved Bedømmelsen af den paagældendes Trang; det tilsigtes herved at bøde paa det uheldige i, at Besiddelse af en mindre Indtægt, der mulig endog skyldes Flid og Sparsommelighed, skulde have Indflydelse paa Alderdomsunderstøttelsens Størrelse.

I § 3 er givet en udtrykkelig Regel om Refusion, hvilken i øvrigt til Dels allerede følger af den gældende Lov.